

14.5.2014

Dnro 1469/4/13

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jussi Pajuoja

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Eteläpää

HÄTÄKESKUKSEN TEHTÄVÄN VÄLITTÄMÄTTÄ JÄTTÄMINEN

1

KANTELU

Kantelija arvosteli 28.3.2013 oikeusasiamiehelle osoittamassaan kirjoituksessa - - - hätäkeskuksen hätäkeskuspäivystäjän menettelyä 29.12.2012 noin klo 5.10 alkaneen hätäpuhelun yhteydessä.

Kantelija kertoi soittaneensa hätäpuhelun päähän vammautuneen tuttavansa puolesta tarkoituksenaan saada ambulanssin noutamaan hänet. Päivystäjä oli kuitenkin kieltäytynyt hälyttämästä sairaankuljetusta, koska vammautunut henkilö oli puhelun yhteydessä todennut, ettei tarvitse ambulanssia. Kantelijan kirjoituksen perusteella vammat vaikuttivat varsin vakavilta. Kantelija arvosteli myös sitä, että hätäkeskuspäivystäjä ei pyrkinyt selvittämään vammautuneen henkilön päihtymysastetta.

- - -

3

RATKAISU

3.1

Saatu selvitys

Hätäkeskuspäivystäjä A kertoo selvityksessään, että henkilö jolle sairaankuljetusta haluttiin hälyttää, oli omin jaloin tullut ilmoittajan luokse ja kuulosti puhuttaessa hyväkuntoiselta ja kielsi moneen otteeseen lähettämästä ambulanssia. A ei lähettänyt ambulanssia, koska arvioi, että ko. henkilön yleistila ei ollut mitenkään hälyttävä ja henkilö kykeni kävelemään ja kuulosti selkeältä sekä johdonmukaiselta.

A kertoo lopettaneensa riskinarvion siihen, kun tämä henkilö kieltäytyi avusta eikä vaikuttanut äänensä perusteella olevan sekava eikä edes kovin vahvasti päihtynyt. A:n mukaan ihminen saa kieltäytyä avusta, mikäli ei ole syytä olettaa hänen olevan selkeästi hengenvaarassa. Tilanne olisi A:n mukaan ollut toinen, jos henkilön puhe olisi ollut vailla järkeä ja olisi voinut olettaa, ettei tämä kykene mitenkään huolehtimaan itsestään. Muiden paikallaolijoiden arviot ja vaatimukset eri tilanteissa ovat asia, joille päivystäjän työssä ei voi panna kovin suurta painoarvoa.

Hätäkeskuslaitos katsoo lausunnossaan muun muassa, että käsillä oleva hätäpuhelu on käsitelty osittain voimassa olevia ohjeita ja säännöksiä noudattaen. Mikäli tarkastellaan pelkästään voimassa olevia ohjeita, puhelussa saatujen tietojen perusteella tehtävä olisi Hätäkeskuslaitoksen mukaan tullut välittää sekä poliisille että sairaankuljetusyksikölle. Päivystäjä on kuitenkin päättänyt sairaankuljetusyksikön hälyttämättä jättämiseen sillä perusteella, että kohdehenkilö on itse ilmoittanut, ettei halua ambulanssia paikalle. Päätöksensä tehtävän välittämättä jättämisestä päivystäjä on tehnyt perustuen

kokonaisharkintaan ja hätäilmoituksen kohdehenkilön omaan arvioon tilanteesta, vaikka se olikin ristiriidassa muilta ilmoittajilta saadun tiedon kanssa.

Hätäkeskuslaitos katsoo, että koska muuta ei ole osoitettu, ihmisellä on itsemääräämisoikeus ja sitä kautta myös oikeus kieltäytyä hoidosta. Hätäkeskuslaitos viittaa potilaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 6 §:ään. Toisaalta henkilöllä on myös aina oikeus hakeutua omatoimisesti hoitoon, mikäli hän katsoo apua tarvitsevansa.

Hätäkeskuslaitos toteaa, että riskinarvio-ohjeistukset eivät ohjaa päivystäjän toimintaa tilanteessa, jossa kohdehenkilö itse ei halua apua paikalle ja kohdehenkilön ja mahdollisten muiden ilmoittajien havainnot ja arvio tilanteesta ja avun tarpeesta ovat ristiriidassa keskenään. Hätäkeskuksen asiakas ei vielä ole lainsäädännössä tarkoitettulla tavalla potilas, mikä tekee tilanteet hätäkeskuslaitoksen mukaan haasteelliseksi.

Eräässä toisessa, vastaavan kaltaista hätäkeskuksen menettelyä koskevassa kanteluasiassa Hätäkeskuslaitos toteaa, että voimassaolevassa operatiivisessa salityöskentelyohjeessa, johon on koottu yhteen eri viranomaisten hätäkeskuksille antamat tehtävänkäsittelyyn liittyvät ohjeet, on määritelty, että *”Ensihoitoyksikköä ei kuulu hälyttää, mikäli täysi-ikäinen henkilö selvästi kieltäytyy avusta. Tämä ei koske myrkytyksiä, itsetuhoisuutta, epäiltyä mielenterveysongelmaa, tai vammaa/sairastapausta, jossa ilmoituksen mukaan potilaan voidaan päätellä olevan hengenvaarassa.”*

3.2

Sovellettavia säännöksiä

Perustuslain 7 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus elämään sekä henkilökohtaiseen vapauteen, koskemattomuuteen ja turvallisuuteen.

Perustuslain 10 §:n 1 momentin mukaan jokaisen yksityiselämä, kunnia ja kotirauha on turvattu.

Perustuslain 19 §:n 1 momentin mukaan jokaisella, joka ei kykene hankkimaan ihmisarvoisen elämän edellyttämää turvaa, on oikeus välttämättömään toimeentuloon ja huolenpitoon.

Perustuslain 19 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan on turvattava, sen mukaan kuin lailla tarkemmin säädetään, jokaiselle riittävät sosiaali- ja terveyspalvelut ja edistettävä väestön terveyttä.

Potilaan asemasta ja oikeuksista annetun lain (potilaslaki) 1 §:n mukaan potilaan asemaan ja oikeuksiin terveyden- ja sairaanhoitoa järjestettäessä sovelletaan tätä lakia, jollei muussa laissa toisin säädetä.

Potilaslain 2 §:n 1 kohdan mukaan tässä laissa tarkoitetaan potilaalla terveyden- ja sairaanhoitopalveluja käyttävää tai muuten niiden kohteena olevaa henkilöä ja 3 kohdan mukaan terveydenhuollon ammattihenkilöllä terveydenhuollon ammattihenkilöistä annetun lain (559/94) 2 §:ssä tarkoitettua henkilöä.

Potilaslain 5 §:n 1 mukaan potilaalle on annettava selvitys hänen terveydentilastaan, hoidon merkityksestä, eri hoitovaihtoehdoista ja niiden vaikutuksista sekä muista hänen hoitoonsa liittyvistä seikoista, joilla on merkitystä päätettäessä hänen hoitamisestaan. Selvitystä ei kuitenkaan tule antaa vastoin potilaan tahtoa tai silloin, kun on ilmeistä, että selvityksen antamisesta aiheutuisi vakavaa vaaraa potilaan hengelle tai terveydelle. Pykälän 2 momentin mukaan terveydenhuollon ammattihenkilöstön on annettava selvitys siten, että potilas riittävästi ymmärtää sen sisällön. Jos terveydenhuollon ammattihenkilö ei osaa potilaan

käyttämää kieltä taikka potilas ei aisti- tai puhevian vuoksi voi tulla ymmärretyksi, on mahdollisuuksien mukaan huolehdittava tulkitsemisesta.

Potilaslain 6 §:n 1 momentin mukaan potilasta on hoidettava yhteisymmärryksessä hänen kanssaan. Jos potilas kieltäytyy tietystä hoidosta tai hoitotoimenpiteestä, häntä on mahdollisuuksien mukaan hoidettava yhteisymmärryksessä hänen kanssaan muulla lääketieteellisesti hyväksyttävällä tavalla.

Hätäkeskuslaitoksen tehtävistä säädetään hätäkeskustoiminnasta annetun lain 4 §:n 1 ja 2 momenteissa.

Hätäkeskuslaitoksen tehtävänä on:

- 1) hätäkeskuspalvelujen tuottaminen;
- 2) hätäkeskuspalvelujen tuottamiseen liittyvä pelastustoimen, poliisitoimen sekä sosiaali- ja terveystoimen viranomaisten toiminnan tukeminen, kuten ilmoituksen tai tehtävän välittämiseen liittyvät toimenpiteet, viestikeskustehtävät, väestön varoittamistoimenpiteiden käynnistäminen äkillisessä vaaratilanteessa sekä muut viranomaisten toiminnan tukemiseen liittyvät tehtävät, jotka Hätäkeskuslaitoksen on tarkoituksenmukaista hoitaa (tukipalvelut); sekä
- 3) hätäkeskuspalveluihin liittyvien tehtävien ja toimintatapojen kehittäminen ja valvonta.

Tässä laissa hätäkeskuspalveluilla tarkoitetaan hätätilanteita koskevien ja muita vastaavia pelastustoimen, poliisin tai sosiaali- ja terveystoimen viranomaisen välittömiä toimenpiteitä edellyttävien ilmoitusten (hätäilmoitus) vastaanottamista ja arviointia sekä ilmoituksen tai tehtävän välittämistä viranomaisten antamien ohjeiden mukaisesti asianomaiselle viranomaiselle tai viranomaisen tehtäviä sopimuksen perusteella hoitavalle.

Hätäkeskuslaitoksen päivystystehtävää suorittavan henkilöstön tehtävänä on em. lain 12 §:n mukaan:

Hätäkeskuslaitoksen päivystystehtävää suorittavan henkilöstön tehtävänä on:

- 1) vastaanottaa hätäilmoituksia;
- 2) arvioida hätäilmoituksen perusteella tehtävän kiireellisyys ja tilanteen edellyttämät voimavarat;
- 3) välittää ilmoitus tai tehtävä käytettävissä olevien tietojen perusteella sekä suorittaa siihen liittyvät muut välittömät toimenpiteet;
- 4) antaa välitettyyn ilmoitukseen tai tehtävään liittyen tukipalveluja pelastus-, poliisi- sekä sosiaali- ja terveystoimen viranomaisten tehtäviä hoitaville yksiköille tai hälytetyille tahoille sekä muulle viranomaisen ohjeessa mainitulle, kuten rajavartiolaitoksen yksikölle;
- 5) tehdä ratkaisu ilmoituksen tai tehtävän välittämättä jättämisestä, mikäli ilmoitus tai tehtävä ei edellytä hälyttämistä tai muuta välittämistä;
- 6) keskeyttää ja lopettaa vastaanotettua ilmoitusta koskeva yhteydenotto, jos asian laatu osoittaa, että se ei kuulu Hätäkeskuslaitoksen tehtäviin tai kysymyksessä ei ole hätäilmoitus;
- 7) antaa mahdollisuuksien mukaan ilmoituksen tekijälle hätäilmoituksen käsittelyn yhteydessä hätätilanteeseen liittyen neuvontaa ja ohjausta; sekä
- 8) huolehtia Hätäkeskuslaitokselle kuuluvista muista kiireellisistä tehtävistä.

Edellä 1 momentin 5 kohdassa tarkoitettua ilmoituksen tai tehtävän välittämättä jättämisestä sekä 6 kohdassa tarkoitettua yhteydenoton keskeyttämisestä ja lopettamisesta ei tehdä erillistä päätöstä. Yhteydenoton keskeyttämisestä tai lopettamisesta sekä ratkaisusta jättää ilmoitus tai tehtävä välittämättä on ilmoitettava ilmoituksen tekijälle.

Suoritettaessa 1 momentin mukaisia tehtäviä ja toimenpiteitä on otettava huomioon asianomaisten viranomaisten Hätäkeskuslaitokselle antamat 14 §:n 2 momentissa tarkoitetut ohjeet.

3.3

Kannanotto

Soveltuuko potilaslaki tilanteeseen?

Kantelussa arvostellun menettelyn arvioinnissa on käsitykseni mukaan ensinnäkin pohdittava sitä, miten tulee käsillä olevassa tilanteessa suhtautua asiakkaan ”hoidosta kieltäytymiseen” eli tässä sairaankuljetuksen hälyttämiseen. Ovatko hätäkeskuspäivystäjä ja hätäkeskuksen asiakas sellaisessa asemassa, että potilaslain potilaan itsemääräämisoikeutta koskevaa sääntelyä tulee soveltaa heihin?

Potilaslain 2 §:n mukaan potilaalla tarkoitetaan terveyden- ja sairaanhoitopalveluja käyttävää tai muuten niiden kohteena olevaa henkilöä. Lakia koskevan hallituksen esityksen (HE 185/1991 vp) mukaan määrittelystä ilmenee, että käsitteen ala on tarkoitettu laajaksi. Myös määrittelyn sanaa käyttäjä tulisi tulkita väljästi. Esimerkiksi ilmoittautuminen poliklinikalla tai kirjoittautuminen sairaalaan on riittävä osoitus hoitosuhteen alkamisesta, joka on edellytyksenä potilaan aseman syntymiselle. Potilaaksi katsotaan myös henkilö, joka hakee todistuksen terveydentilastaan jonkin etuuden hakemiseksi.

Potilaslain 2 §:n mukaan terveydenhuollon ammattihenkilöllä tarkoitetaan terveydenhuollon ammattihenkilöistä annetun lain 2 §:ssä tarkoitettua henkilöä. Mainitussa laissa terveydenhuollon ammattihenkilöllä tarkoitetaan henkilöä, joka tämän lain nojalla on saanut ammatinharjoittamisoikeuden (*laillistettu ammattihenkilö*) tai ammatinharjoittamisluvan (*luvan saanut ammattihenkilö*) sekä henkilöä, jolla tämän lain nojalla on oikeus käyttää valtioneuvoston asetuksella säädettyä terveydenhuollon ammattihenkilön ammattinimikettä (*nimikesuojattu ammattihenkilö*).

Käsitykseni mukaan hätäkeskuksen ”asiakkuus” ei ole potilaslain 2 §:n mukaista terveyden- ja sairaanhoitopalvelun käyttämistä tai muuten niiden kohteena olemista. Käsitykseni mukaan hätäkeskuspäivystäjä ei ole potilaslain 2 §:ssä tarkoitettu terveydenhuollon ammattihenkilö.

Mainitun hallituksen esityksen mukaan potilaslain 5 §:n säännös potilaan tiedonsaantioikeudesta on välittömässä yhteydessä potilaan itsemääräämisoikeuteen, jota koskee lain 6 §. Näin ollen potilaslain 5 §:n mukainen menettely on edellytys 6 §:n mukaisen itsemääräämisoikeuden kannalta. 5 §:n 2 momentin mukaan ”terveydenhuollon ammattihenkilön on annettava selvitys siten, että potilas riittävästi ymmärtää sen sisällön”.

Edellä olevan perusteella pidän selvänä, että käsillä olevassa tilanteessa hätäkeskuspäivystäjälle puhelimitse esitetty ilmoitus, että ambulanssia ei tarvita, ei ole sellainen hoitotahdon ilmaisu, jota potilaslaissa tarkoitetaan. Kysymyksessä ei ole ollut lain tarkoittamin tavoin ”potilas” ja ”terveydenhuollon ammattihenkilö” eikä menettely myöskään täytä potilaslain 5 ja 6 §:ssä säädettyjä edellytyksiä.

Menettelyä ei siten voida perustella potilaslaissa säännellyllä itsemääräämisoikeudella.

Itsemääräämisoikeudesta perusoikeutena

Hätäkeskuslaitoksen lausunnossa on viitattu jokaisen yksilön itsemääräämisoikeuteen.

Totean tältä osin seuraavaa.

Perustuslailla jokaisen yksityiselämä on turvattu. Perusoikeusuudistusta koskevan hallituksen esityksen (HE 309/1993 vp, s. 52–53) mukaan yksityiselämän suojan lähtökohtana on, että yksilöllä on oikeus elää omaa elämäänsä ilman viranomaisten tai muiden ulkopuolisten tahojen mielivaltaista tai aiheetonta puuttumista hänen yksityiselämänsä. Yksityiselämän piiriin kuuluu muun muassa yksilön oikeus vapaasti solmia ja ylläpitää suhteita muihin ihmisiin ja ympäristöön sekä oikeus määrätä itsestään ja ruumiistaan. Edelleen hallituksen esityksessään todetaan, että yksityiselämän suojan takaamiseksi valtiolta on perinteisesti edellytetty sen ohella, että se itse pidättäytyy loukkaamasta kansalaisten yksityiselämää, myös aktiivisia toimenpiteistä yksityiselämän suojaamiseksi toisten yksilöiden loukkauksia vastaan.

Perustuslain 19 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan on turvattava, sen mukaan kuin lailla tarkemmin säädetään, jokaiselle riittävät sosiaali- ja terveyspalvelut ja edistettävä väestön terveyttä.

Perustuslain 7 §:n mukaan jokaisella on oikeus elämään.

Hätäkeskustoiminnasta annetun lain 12 §:ssä on säädetty päivystystehtävää suorittavan henkilöstön tehtävistä. Asiaa koskevan hallituksen esityksen (HE 262/2009 vp) mukaan päivystystehtävää suorittavan keskeinen tehtävä on vastaanottaa hätätilanteisiin liittyviä ilmoituksia ja välittää ilmoitus tai tehtävä niille, joille sen hoitaminen kuuluu. Tehtävän välittäminen vastuutaholle tapahtuu sen jälkeen, kun on arvioitu ilmoituksen perusteella tehtävän kiireellisyys ja tilanteen edellyttämät voimavarat. Päivystystehtävää hoitavalla on hallituksen esityksen mukaan käytettävissä olevien tietojen nojalla oikeus soveltaa viranomaisen antamaa ohjetta tilannearvion perusteella ilmoitusta tai tehtävää välitettäessä.

Perustuslain 19 §:n 1 momentin mukaisesti ihmisarvoisen elämän turvaaviin perusedellytyksiin kuuluu perusoikeusuudistuksen esitöiden mukaan muun muassa oikeus kiireelliseen sairaanhoitoon.

Perustuslain 19 §:n 3 momentissa tarkoitettujen palvelujen riittävyttä arvioitaessa voidaan lähtökohtana pitää sellaista palvelujen tasoa, joka luo jokaiselle ihmiselle edellytykset toimia yhteiskunnan täysivaltaisena jäsenenä. Palvelujen järjestämistapaan ja saatavuuteen vaikuttavat välillisesti myös muut perusoikeussäännökset. Käsitykseni mukaan hätäkeskusten toiminta sosiaali- ja terveystoimen alan ilmoitusten ja tehtävien välittäjänä osaltaan täyttää julkisen vallan velvollisuutta sosiaali- ja terveyspalvelujen turvaamisessa. Hätäpuhelun johdosta tehtävän kiireellisyysarvion ja tehtävän välittämisen kohdalla tällaisena muuna perusoikeutena voi viime kädessä tulla kysymykseen oikeus elämään.

Hätäkeskuslaitoksen lausunnossa katsotaan, että harkittaessa päivystäjän toiminnan oikeellisuutta, on otettava huomioon se seikka, että päivystäjä ei näe kohteessa vallitsevaa tilannetta, vaan hänen on pyrittävä tekemään riskinarvio noudattaen voimassa olevaa ohjeistusta ja soveltaen ohjeita hätäpuhelussa saamiinsa tietoihin.

Käsitykseni mukaan edellä lausuttu on otettava huomioon myös arvioitaessa sitä, mikä paino on annettava kohdehenkilön omalle lausumalle sairaankuljetuksen tarpeesta. Se, että päivystäjä ei näe kohteessa vallitsevaa tilannetta, vaan on puhelimesta kuulemansa varassa, antaa syyn suhtautua varovaisesti puhelimesta ilmoitetulle kieltäytymiselle sairaankuljetuksen tarpeesta.

Vaikka itsemääräämisoikeuteen kuuluu oikeus määrätä itsestään ja ruumiistaan, julkisella vallalla on samanaikaisesti velvollisuus turvata elämää – mihin kuuluu myös velvollisuus edistää terveyttä (Irma Pahlman; Potilaan itsemääräämisoikeus, s. 76–77). Käsillä olevan kaltaisessa tilanteessa on riskinarviota tekevän hätäkeskuspäivystäjän näkökulmasta viime kädessä kysymys kahden (tai kolmen) perusoikeuden – yksilön itsemääräämisoikeuden,

oikeuden riittävien terveystalvelujen/oikeuden elämään – kollisiosta. Vakiintuneesti on katsottu, että mahdollinen perusoikeuksien kollisio joudutaan ratkaisemaan punninnalla, jolloin tavoitteena tulee olla molempien perusoikeuksien mahdollisimman täysimääräinen samanaikainen toteutuminen (esim. Viljanen teoksessa Perusoikeudet, 1999, s. 155). Mikael Hidénin mukaan (silloin perusoikeussäännökset sisältänyt) hallitusmuoto ei tuntenut perusoikeuksien eriarvoisuutta. Kollisiotilanteissa tarkoitus (oleellisesti) suojata jotakin perusoikeutta voi oikeuttaa (lieviin) kajoamisiin toiseen perusoikeuteen (Hidén, Perusoikeudet Hallitusmuodon II luvussa, Oikeustiede–Jurisprudentia I: 1971, s. 69–70, 84–87). Nykylainsäädännön mukaan Hidén on arvioinut asiaa samoin: jonkin oikeuden vähäinen loukkaus voi olla oikeutettua, jos sillä saavutetaan huomattava etu toiselle oikeudelle (teoksessa In memoriam Kari S. Tikka 1944–2006, 2007, s. 69).

Käsitykseni mukaan edellytyksenä hätäkeskuspäivystäjälle osoitetun kohdehenkilön sairaankuljetuksen kieltävän tahdonilmaisun huomioon ottamiselle on, että sen antajalla on tuolla hetkellä riittävä ymmärtämis- ja päättämiskyky. Näihin vaikuttavat esimerkiksi vammojen laatu ja mahdollinen alkoholin tai muun aineen aiheuttama päihtymys. Käsitykseni mukaan puhelimitse näistä seikoista on mahdotonta tai ainakin varsin vaikea varmistautua. Pidän esimerkiksi epätodennäköisenä, että potilas-lääkärisuhteessa (josta tässä ei siis ole kysymys) pelkkä puhelimitse ilmoitettu hoidosta kieltäytyminen tilanteessa, jossa lääkäri ei tunne potilasta eikä hänellä ole tietoa tämän mahdollisesta sairaushistoriasta, olisi potilaslain 5 ja 6 §:n näkökulmasta pätevä hoidosta kieltäytyminen.

Pidän selvänä, että käsillä olevan kaltaisessa tilanteessa ei itsemääräämisoikeudelle voida ilman erityistä varmuutta siitä, että tahdonilmaisun antajalla on tilanteessa riittävä ymmärrys sekä omasta tilanteestaan että kieltäytymisen mahdollisista seurauksista, antaa suurtakaan painoa. Yksilön oikeudelle kiireelliseen sairaanhoitoon sekä julkisen vallan velvollisuudelle terveyden ja elämän edistämiseen edellä todetun mukaisesti on käsitykseni mukaan annettava hätäkeskustoiminnassa pääsääntöisesti suuri painoarvo. Itsemääräämisoikeus voinee – ottaen huomioon käytännön ongelmat siinä, miten henkilön tahdonmuodostuksen pätevydestä varmistutaan – vain poikkeuksellisesti saada punninnassa niin suuren painoarvon, että puuttuminen henkilön yksityiselämään olisi aiheetonta ja tehtävä jätettäisiin välittämättä, jos edellytykset sille ilman kieltäytymistä ovat olemassa.

Nyt käsillä olevassa kantelussa tarkoitettussa tilanteessa käytettävissäni olevan aineiston perusteella ei sairaankuljetusta olisi tullut jättää hälyttämättä.

Kun edellä todetun mukaisesti voimassaolevassa operatiivisessa salityöskentelyohjeessa kohdehenkilön kieltäytyminen on tietyissä tilanteissa peruste jättää tehtävä välittämättä, ja kun tehtävän välittäminen ja riskinarvio sisältää aina jossain määrin harkintavaltaa, pidän riittävänä saattaa käsitykseni hätäkeskuspäivystäjä A:n tietoon.

Mitä tulee tehtävän välittämiseen poliisille, Hätäkeskuslaitos on todennut, että A toimi tältä osin virheellisesti, kun ei välittänyt tehtävää poliisille. Minulla ei ole tarvetta arvioida asiaa, koska kantelu ei koskenut sitä ja Hätäkeskuslaitos on lähettänyt lausuntonsa tiedoksi A:lle. Asia ei siten tältä osin anna aiheutta toimenpiteisiin.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.3 esittämäni käsityksen hätäkeskuspäivystäjä A:n tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän hänelle jäljennöksen tästä päätöksestäni.